

vende Dagløn og Forsikringssummer for Entreprenørens Regning.“

Nu kan man jo sige, at dette er en Kontrakt, der ikke giver Arbejderne nogen juridisk Ret, og jeg ønsker ikke at omtviste det juridiske Spørgsmaal, jeg vil kun fremstille det uomtvistelige. Det uomtvistelige er, at Ministeriet for offentlige Arbejder gennem sin Approbation har givet Bygningsbestyrelsen under Statsbaneanlægene den Ordre at paase, at Arbejderne er forsikrede. Det uomtvistelige og indrømmede er, at denne Ordre ikke er blevet efterkommet. Det uomtvistelige er, at disse almindelige Betingelser er trykte, og at de er kendte af den hele Arbejderverden, at altsaa Arbejderne ikke har nogen særlig Grund til, naar de ved, at en Statsautoritet skal paase, at de er forsikrede, i hver enkelt Tilfælde at spørge deres Arbejdsgiver: Er vi nu ogsaa forsikrede? Og det er uomtvisteligt, at det stiller Statens Styrelse i et daarligt Lys, dersom Ministeriet for offentlige Arbejder upaataalt lader sine Ordre til de underordnede Autoriteter ikke efterkommes. Dette er uomtvisteligt.

Imidlertid, foreløbig var det Daniel Larsen, det stod paa, og hos ham foregik der Forsøg paa Udpantning, ligesom der den 3. Oktober er foregaaet hos Hansen, som jeg begyndte med at omtale. Der blev gjort Forsøg paa Udpantning, og han ejede intet. Saa skrev Arbejderforsikringsraadet den 17. April til de danske Statsbaner og anmodede om, at det Depositum, som Daniel Larsen havde stillet, maatte blive benyttet til delvis at opfylde det Retskrav, Arbejderen har paa Forsikring, og at man i Lighed med, hvad der tidligere er sket, vilde lade Statskassen i alt Fald forskudsvis betale Resten. Dette er nemlig sket tidligere under Trafikministeriet. Under 9. September 1910 har Ministeriet for offentlige Arbejder i et nøjagtigt lignende Tilfælde med en Tømrersvend ladet Statskassen forskudsvis udbetale den Forsikringssum, som Arbejderen havde Ret til, fordi den underordnede Autoritet havde undladt at paase, om vedkommende Arbejder var forsikret. Der er altsaa et Fortilfælde. Da der var gaaet mellem 2 og 3 Uger, uden at der var indløbet Svar, og uden at Sagen var indleveret til Ministeriet for offentlige Arbejder, blev jeg fra flere Sider opfordret til at træde til i Sagen. Nu kender jeg tilstrækkeligt til dansk Administrations Stivhed og Stejlhed til at vide, at dersom man fik at vide, at der var en Folketings-

mand inde i Sagen, vilde man netop ikke gøre noget. Jeg sagde derfor til Andreas Thomsen, til den Folketingskollega, som bad mig interessere mig for ham, og til dem, jeg arbejdede sammen med i Arbejderforsikringsraadet, at jeg vilde nøjes med at samle alle Oplysninger i Sagen, for jeg kunde dog ikke gaa ud fra, at Sagen ikke skulde være ordnet, naar Rigsdagen traadte sammen til Oktober. Men da det saa viste sig, at der i Begyndelsen af Juli Maaned endnu intet var foretaget, bemyndigede jeg en af dem, jeg stod i Forbindelse med, til at sige Statsbanerne, at dersom Sagen ikke nu kom til Ministeriet for offentlige Arbejder, maatte jeg tale med Ministeren for offentlige Arbejder derom.

Den 18. Juli, altsaa godt 3 Maaneder efter Modtagelsen, afgik Sagen til Ministeren, og saa viste det sig, at det virkelig var lykkedes i Mellemtiden at finde noget at forhale Sagen med, ganske vist en Formalitet af den Art, som jeg ikke ønsker at karakterisere nærmere, da de Herrer straks vil høre, hvori den bestaar. Andreas Thomsen havde nemlig foruden Daniel Larsen formelt en anden Arbejdsgiver. Daniel Larsen var den, der havde antaget ham, den, der havde afsluttet Kontrakten, og den, der optraadte overfor Forsikringsraadet. Men der var en Hr. Hansen, der formelt ogsaa var Arbejdsgiver. Overfor Forsikringsraadet oplyser han om sig selv under Proceduren for Kriminal- og Politiretten: „Jeg er ikke Entreprenør, men Arbejdsmand. Jeg har for mit Vedkommende ikke noget Kendskab til Isoleringsarbejder ud over det, at jeg i ca. 14 Dage har hjulpet Daniel Larsen med det af denne og mig paatagne Arbejde. Jeg ernærer mig som Tagpap- og Asfaltarbejder.“ Denne „Arbejdsgiver“ er det, som Arbejderforsikringsraadet skulde tvinges til at forsøge en ny Udpantning hos, inden man gaar videre.

Da jeg erfarede, at dette trak op, og da jeg helt igennem har ladet det være mig magtpaaliggende saa vidt muligt at skaffe Andreas Thomsen hans Penge — han vil nemlig begynde en lille Forretning af den Art uden Konkurrence i hans Naboskab, som han, skønt Invalid, kan passe med Hjælp af sin Kone — tilbød jeg i Trafikministeriet hos den Embedsmand, jeg har forhandlet Sagen med, at jeg vilde skaffe saa vidt muligt Garanti for, at Arbejderforsikringsraadet, hvis Statskassen vilde forskudsvis udrede Beløbet, skulde foretage Udpantning hos